

αυτήν τὴν χεῖρά της γυμνήν, ἄνευ χειροκτίου.
 "Όταν βεβαίως δὲν θὰ μὲ πλησιάζῃ ὅπως τόρα
 διὰ νὰ μοῦ εἰπῇ ὅ,τι φθάσῃ καὶ ἐν τυπικῇ ἐπι-
 σκέψει θὰ ζυγίξῃ κάθε της λέξιν, δέκα βήματα
 μακρὰν, εὐθυτενῆς καὶ προσεκτικῆς, μὲ τὰ στή-
 θη της περισφιγγόμενα ὑπὸ τοῦ κορσὲ καὶ ὄλον
 της τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τῆς αἰδοῦς.

"Όταν ἀντὶ ἐνὸς μόνου παιδικοῦ σου φίλου θὰ
 σὲ περικυκλοῦν χίλιοι γελοῖοι, δι' οὓς ἐν ἀπλοῦν
 μειδίαμα θάποτελῃ τὴν εὐτυχίαν ἡμερῶν, διότι
 ἀναμφιβόλως τότε δὲν θὰ τὰ σκορπῆς τυχαίως,
 φιλάργυρος. "Όταν θὰ προσπαθῆς πῶς νὰ φανῆς
 ὅσο τὸ δυνατὸν μεμελετημένη διὰ νὰ παραστή-
 σης κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ τὸ πρόσω-
 πον γυναικός. . . Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου!

MM

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Φαρμάκ' εἶνε τ' ἀγέλι μου καὶ μαῦρ' εἶν' ἡ καρδιά μου
 Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἔχασα, μονάκριβ' ἔρωτά μου.
 Τοῦ κάκου τόσαις τῆς ζωῆς χαρῆς καὶ τρικυμίας
 Τῆς νύττης τὰ δνεύρατα, τοῦ κόσμου ἡ ἰστορία,
 Τριγύρω μ' ἀνυπόμονα πετοῦν καὶ θορυβοῦνε
 Καὶ τῆ στολῇ τοῦ τραγουδοῦ γυρεύουν νὰ ἴνυθοῦνε.
 Τ' ἀφίνω κι' ἀπελπίζονται, καὶ φεύγουν πεισιμωμένα,
 Παιδιά ποῦ τὰ παράτησεν ἡ μάννα γυμνωμένα.
 Μὰ ὅταν σὲ στοχάζομαι, — Κατάλευκα λουλούδια
 Χθὲς 'ς ἄγριο βᾶτο ἔθλεπα γεμάτον ἀπ' ἀγκάθια —
 Γιὰ σένα ἔχω μοναχὰ παρηνικά τραγουδία
 Ὡς τῆς ἐρημιᾶς τὰ βᾶσανα, 'ς τῆς ζενθηϊᾶς τὰ πάθια.

Νᾶξερес. . . κάθε δειλινό, τὴν ὥρα ποῦ θὰ σβύσῃ
 Ὁ ἥλιος μέσ' τῇ θάλασσα, 'ς τὸ βράχο ἀνεβαίνω
 Καὶ κάμπο, θάλασσα, οὐρανὸ, βουνά, χωριά, τῆ φύσι
 Τοῦ Μάι τῆ γροτρίτικη κυττάζω, καὶ προσμένω.
 Ἀλλὰ τοῦ κάμπου ἡ ἐμορφιάς μου λένε μ' ἕνα στόμα
 Πῶς λείπ' ἡ ἐμορφάδα σου, ἀγάπη μου, ἀκόμα.
 Καὶ τὸ γλυκάνισο, σπαρτὸ 'ς τ' ἄλων' ἀράδα, ἀράδα,
 Ἡ πρὸ χλωρῇ καὶ πρόσχαρῃ ἀπ' ὄλαις πρασινάδα,
 Κ' ἐκεῖ τὰ στάχια τὰ ξανθὰ ποῦ ὄλο τὰ πειράζει
 Τ' ἀέρι ἐρωτικώτατο κι' εἶνε γεμάτα νάζι,
 Κι' ἡ παπαρούνας, ὡσάν νυκτὶς τρελλαὶς καὶ ξαναμμέναις
 Μέσ' τὰ ἀνθισμένα κλίμακα, μητέραις προκομμέναις,
 Καὶ ἡ ἐλιξιὲς ἡ ταπειναίς, μὰ πλουσιαῖς περίσσια,
 Κι' ἡ λιγερὰς καθόγρηαις, τὰ μαῦρα κυπαρισχιά,
 Καὶ τὸ βουνὸ μὲ ταις ὕψηλαῖς χιονόστρωταις κορφαῖς του,
 Κι' ὁ βράχος μὲ τὰ σχίνα του καὶ ταις ἀλιφασχιαῖς του
 Κι' ἡ ἴλοκαφῆ χωριάτσια, καὶ τὸ λευκὸ κοπάδι,
 Καὶ τὸ χωρὶ τὸ ἡμερο, καὶ τ' ἄγριο λαγκάδι,
 Ὅλαις αὐταῖς ἡ ἐμορφιάς μου λένε μ' ἕνα στόμα
 Πῶς λείπ' ἡ ἐμορφάδα σου, ἀγάπη μου, ἀκόμα.
 Γιὰ νὰ μοῦ δώσουνε σωστῇ τοῦ Μάι τὴν εἰκόνα.
 Τώρα δὲ φτάνουν ἀπὸ μὲ νὰ διώξουν τὸ χειμῶνα.

"Όταν ῥημαζῇ ὁ χωρισμὸς τὴν ἄτυχη καρδιά μας
 Κι' ἡ πρασινωτέρη ἀνοιξιὲς εἶν' ἐρημιὰ μπροστὰ μας.
 Τὸ κρυσταλλένιο τὸ νερὸ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τῆ ράχ:
 Μέσ' σὲ ποτῆρι ἀκάθαρτο θωριὰ θολῇ θὲ νᾶχῃ.

Ὡς τὴν θάλασσα τὸ μάτι μου μονάχα ὅταν γυρίσῃ,
 Βρίσκει μεθὺς' ἠδονικό, παράξενο μεθῦσι.
 Ἡ θάλασσα ποῦ 'ς τὸν κρυφὸ καὶ φοβερό της ὄγκο
 Φωλιάζει κάθε κεραυνός, καὶ κάθε ἀρμονία,
 Ἀπ' τοῦ φιλοῦ τῆ στεναξιά ὡς τοῦ θεριοῦ τὸ βόγγο,
 Μοῦ δίνει μὲ τὴν ὄψι της γλυκὰ παρηγορία
 Κι' ἐλπὶδα μὲ τὸ κῦμα της ποῦ 'ς τ' ἀπροχιάλι σβύνει.
 Ἀνώτερη κι' ἀπὸ τῆ γῆ κι' ἀπ' τὸν αἰθέρα ἐκείνη,
 Γιατὶ κι' οἱ δυὸ μὲ ὄλα τους τὴν ἔχουνε μοιράνει,
 Κάνει γὰ μὲνα θαύματα ποῦ ὁ Θεὸς δὲν κάνει

"Όταν 'ς αὐτῇ τῇ θάλασσα ποῦ τόσω μὲ μεθάει
 Ὁ ἥλιος κάθε δειλινό νὰ πέσῃ ἀργονικιά,
 Θαρρῶ πῶς πάει, ἀγάπη μου, ὁ ἥλιος νὰ σὲ φέρῃ
 Καὶ ροδ' ἀφίνει ἴπισω του, 'σὰ νὰ μοῦ λέῃ: καρτέρει.
 Καὶ νά! κι' ἀπὸ τὸ σύννεφο ἐκεῖνο ποῦ προβάλλει
 Ὡσάν κανέναν ἄγγελο νὰ κρύβῃ χρυσομάλη,
 Κι' ἀπ' τ' ἄλλο ποῦ 'σὰ μενεξὲς θεόρατος πετιέται,
 Κι' ἀπ' τὸν ἀφρὸ ποῦ 'ς τὴν κορφή τοῦ κύματος γεννιέται,
 Καὶ μέσ' ἀπ' τὸ ἀπέραντο τῶν ρόδων περιβόλι,
 Ἀπ' ὅλη αὐτῇ τῇ θάλασσα κι' ἀπὸ τῆ δύσι ὄλη,
 Τὸ κάθε ροδοσύννεφο, τὸ κάθε κρινοκύμα
 Ἐσένα ξεσκεπάζει.

Πότ' ἐνὸς γλάρου ἔχεις φτερά, πότε νεράιδας βῆμα,
 Τώρα θεᾶς μυστήριον, τόρα παιδοῦλας νάζι.
 Μ' ἀπλώνεις τὰ χεράκια σου, μοῦ γνεύεις, μὲ κυττάξεις,
 Μ' εὐφραίνεις μὲ χαμόγελο, μὲ δάκρυο μὲ σπαράξεις,
 Καὶ πότε κρᾶξεις «ἐρχομαι», καὶ πότε κρᾶξεις «ἔλα...»
 Ἄ! τί γεννᾷ τοῦ χωρισμοῦ, τῆς μοναξιάς ἡ τρέλλα!

Εἰς τῆς αὐγῆς τὸν οὐρανὸ ἐν ἄστρο καμαρώνω
 Ποῦ μόνο λαμπυρίζει.
 Καὶ τοῦ δικοῦ μας ἔρωτος τὸν οὐρανὸ στολίζει
 Ἐνα φιλάκι μόνο.

Σὰν τῶν καρδιῶν μας τὴν αὐγῇ, 'σάν τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη
 Ἐνα μονάχα ὄνειρο κι' ὁ ὕπνος μου προβάλλει:
 Ὡς τὴν ἀγκαλιά μου ὀδηγεῖ κάθε νυχιά ἐσένα,
 Κι' ἀτέλειωτο, ἀπαράλλαχτο, πληθθαίνει ὀλοένα
 Τὸ πρῶτο καὶ τὸ ὕστερο φιλάκι μας ἐκεῖνο,
 Ἀπὸ καὶμὸ καὶ παρηνεῖα χρυσῆς στιγμούλας κρίνο.
 Κι' ὅταν ξυπῶ, κι' οἱ τέσσαρες τῆς κάμαρᾶς μου τοῖχοι
 Μοῦ δείχνουν ὀλοφάνερα τῆς νύττης μου τὴν τύχη,
 Ἄχ! ὄλα εἶνε ὄνειρα, στοχάζομαι, ἔδω χάμου,
 Κι' ἕνα δὲν εἶνε ὄνειρο μονάχα: ἡ ἐρημιὰ μου.

Μάιος 188 . . .

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τῶν ὑπουργῶν μας ἠνωχλεῖτο συχνότατα
 ἀπὸ τινα λίαν ἀπαιτητικὸν θεσιθήραν. Ὁ θυρω-
 ρός του, ἂν καὶ ἔλαβε διαταγὴν νὰ τὸν ἀπο-
 διώκῃ εὐσχήμως ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι, τὸν
 ἄφινε πάντοτε ἐκ καλοσύνης νὰ εἰσέρχηται εἰς
 τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ, ὅπερ ἔφερε τοῦτον εἰς
 ἀπελπισίαν.

— Νικόλα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ὑπουργός, γιατί
 ἀφίνεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ
 γραφεῖόν μου, ὅφου τόσαις φοραῖς σοῦ εἶπα νὰ
 τὸν διώχῃς; Ἐεῦρεις τί ζητεῖ;

— Εἶνε πτωχὸς ὁ καυμένος, κύριε ὑπουργέ,
 καὶ ζητεῖ θαρρῶ καμμίαν θέσιν.

— Θεσίν, μάλιστα, ἀλλὰ ζεῦρεις τί θέσιν;

— Ὅχι, κύριε ὑπουργέ!

— Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ λοιπὸν ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος
 αὐτὸς ζητεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἰδικὴν σου θέσιν!

Ἐκτοτε ὁ ὑπουργός δὲν ἠνωχλήθη πλέον ἀπὸ
 τὸν θεσιθήραν.

* *

Ἡ ῥωμαντικῆ δεσποινὶς Μαρία εὐρισκομένη
 εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶχεν ἐξ ἀπροσεξιάς πέσει εἰς δε-
 ξαμενὴν, καθ' ὃν χρόνον βεβουθισμένη εἰς τὴν
 ἀνάγνωσιν μυθιστορηματος παρηκολούθει τὰς
 φανταστικὰς περιπετείας ἠρώος τινος τοῦ Δουμᾶ.
 Ἡ ἀκούσιος ψυχρολουσία τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὰς